

# Світлані Копанській

Станіслав Чернілевський

Вістря смерек  
затулило млистям.  
Блимає сонце  
крізь тло хромате.  
Вчуся в пташок  
розмовляти з листям,  
вчуся в дерев  
самоту тримати.  
Ниття цитринове,  
аж ятраве, —  
поміж смарагдом —  
наперстям ткалі:  
як зосереджено  
гуснуть трави  
в пагорбах драйву  
по вертикалі.  
Хто говорив  
про німе створіння?  
Всюди яріння  
понадрумове —  
сонячнокросне  
всеговоріння —  
непромовлянням  
живої мови  
Троском прозоріння,  
що все хрещате,  
скресно привчити  
гортань мовчати.